

andere omgeving geleefd had en aan erger dan dames-verleiding ware blootgesteld geweest, zou hij misschien zijn leven in een tuchthuis hebben geëindigd. Dergelijke hoofdpersonen uit een roman kan men alles laten doen; maar men doet er niets mee, tenzij men beschikke over het talent van een Couperus of een Frans Coenen. De heer Mil van Hoorn zal er echter voorloopig niet in slagen ons belang te doen stellen in een zwakkeling. Daarvoor is hij als stylist lang niet sterk genoeg en als waarnemer nog te oppervlakkig.

Zijn stijl is hier en daar slordig. Een exercitie-batterij wordt *gebakken*. „Alles *bakte*.” Soldaten dragen „slechts een hemd alleen” en „luisteren met groote droomoogen.” Eduard's „blik was scherp en open: gevend een rond karakter.” Hij heeft „vierkante schouders, men zou hem 22 à 23 jaren geven.”

„Eerst moest hij nog naar zijn kapitein om permissie te vragen. Gelukkig lag dit op zijn weg: de kapitein woonde” enz. — „De nachtkoelte schoof langs hem, verkoelend” . . . „En Herlingh onder den arm nemend” (dat deed Eduard) „liepen zij” . . . „Elize had veel gemak” . . . „De fijne geur van een blank vrouwenlichaam was hier” . . . „Mathilde bloosde onder de bliksemende schoonheid van Emma” . . . enz. enz. enz. Dat zijn grove stijlfouten.

Van woord*kunst* (in den eigenlijken zin van deze uitdrukking) weet de schrijver nog maar heel weinig. 't Zou wreed zijn en te gemakkelijk hier aan te halen ettelijke staaltjes van schrijversonmacht.

Misschien kan er uit dien Mil van Hoorn nog wel een heuschen schrijver groeien. Maar dan moet hij zich vooral niet door al te zoetsappige beoordeelaars laten wijs maken dat hij er al *is*. Het lijkt er niet naar.

Er komen in dezen roman een paar tooneeltjes voor, die menigen lezer zullen ergeren. Dat doet niemendal af tot de artistieke waarde, doch maakt het boek minder geschikt voor leesgezelschappen

en ze zijn toch, ter kenschetsing, overbodig. Intusschen, platte uitdrukkingen zijn met zorg vermeden. Indien het den schrijver mocht behagen een ander maal wezenlijk zijn best te doen om een goed geschreven boek te leveren, zal hij veel beter slagen. Nu was hij slordig, misschien door zelf-overschatting, ten gevolge van het eerste succes.

De uitgevers streven er blijkbaar naar om ons een serie keurig gedrukte romans te verschaffen. Zij verdienen een woord van lof voor het uiterlijke van dit boek.

* * *

Betty, oorspronkelijke roman door Fokko Bos. Amsterdam, A. M. van den Broecke. (Zonder jaartal).

Den heer Fokko Bos kan het niet te doen geweest zijn om een letterkundig kunstwerk te leveren. Hij schrijft er maar luchtig op los en dat is veel beter, voor iemand met zijn soort van taalgevoel, dan het aanwenden van wanhopige pogingen om zoo iets als modern roman-kunst-proza te leveren. Zijne zinnen stuiven nu onze oogen voorbij als telegraafpalen langs den blik van een spoortreinreiziger en we kijken er niet naar of ze zijn recht of krom, gestut of op zichzelf staand. Zijn roman van ruim drie honderd bladzijden is dan ook gauw gelezen en gauw naverteld. Maar dat laatste mogen we niet doen. Want, als de intrige verteld is, dan . . . om den stijl, toch, behoeft men het boek niet te lezen en om de karakterteekening evenmin. We willen hier alleen maar zeggen dat de heer Fokko Bos nog schijnt te gelooven aan verschil tusschen het bloed van een „edelman” en dat van een burgermensch, benevens aan de mogelijkheid, in 't werkelijke leven, dat een „edelman” niet heusch verliefd op een visschersmeisje, haar tòch ten huwelijk vraagt en haar tòch niet trouwt, dat papa edelman het verstooten, edoch niet onteerde meisje als zijn dochter aanneemt, dat een derde edelman doodelijk van haar is en het